

af „Øresundsposten“ i Helsingborg, havde allerede 1884 foreslaaet en Udvidelse af Kvindens politiske Valgret. Senere foreslog han hendes *Valgbarhed til Skoleraad og Fattigforstanderskab*.

Den 18de Juni 1887 lykkedes det at faa et Flertal i begge Rigsdagens Kamre for et saadant Forslag. Det vedtoges i 2det Kammer med 101 Stemmer imod 77, i 1ste med ikkun 41 imod 40. Men det var kun et „Skrivelseforslag“, en Opfordring til Regeringen om for en følgende Rigsdag at fremsætte Lovforslag.

Denne Opfordring efterkom Regeringen ved at stille Forslag til den midt i Januar d. A. sammentraadte Rigsdag. Forinden havde Regeringen hørt en Mængde verdslige og gejstlige Myndigheder, hos hvilke Meningerne havde været meget delte (jvf. „Kvinden og Samfundet“ 1888 S. 69).

Lovudvalget — 8 Medlemmer fra hvert af de to Kamre —, med *A. Bergstrøm* (tidligere Indenrigsminister) som Formand, afgav den 28de Februar 1889 sin Betænkning. Udvalget indstillede Regeringens Forslag til — Forkastelse.

Ikke des mindre blev Sagen sejrrig ført igennem, efter lange, varme og oplysende Forhandlinger. Hovedtaleren til Fordel for Kvinders Valgbarhed var i begge Kamrene Regeringens Repræsentant, „Ekklesiastik“- (o: Kultus-) Ministeren, Statsraad *Gunnar Wennerberg* (Digteren af „Gluntarnes“ baade Ord og Toner). I 1ste Kammer udmærkede sig desuden Forslagets oprindelige Fader, *F. T. Borg*, ved et sagrigt Foredrag. Samme Steds optraadte dets dygtigste Modstander, *A. Bergstrøm*. Imellem ham og Ministeren førtes en parlamentarisk Turnering, som ogsaa af Hensyn til Formen fortjener at studeres i selve den svenske Rigsdagstidende.

Udfaldet blev, at 2det Kammer den 6te Marts forkastede Lovudvalgets Indstilling med 80 *Ja* imod 99 *Nej*, og 1ste Kammer den 9de Marts med 57 imod 59. Og saaledes var Regeringens Forslag vedtagne.

Naturligvis hørte man fra Modstandernes Side Indvendinger, som vi kjende saa godt fra vort eget Landsting: at reformere vilde skade baade Kvinden selv og hele Samfundet (som det omtrent hedder i den bekjendte Plougske Dagsorden af 10de Februar 1888). Det var en underlig Modsigelse, sagde *Wennerberg*, at Lovudvalget roste Kvinders Kyndighed og Virk-